FOTBALIȘTI ȘI... SCRIITORI

Scriitorii încep să aibă... concurenți printre fotbaliști. N-am putea spune că este vorba de o replică din partea jucătorilor, dar este cert că vitrinele librăriilor prezintă din ce în ce mai des noutăți datorate unor fotbaliști cu renume în cercurile sportive internaționale. Nu de mult, trei astfel de vedete și-au înscris numele pe lista jucătorilor autori de cărți.

NU ȘI-A ÎNCHEIAT CARIERA ÎN ROMÂNIA !

Unul dintre ei este o revelație a fotbalului : portarul RONNIE SIMPSON (Celtic Glasgow), care a trăit anul acesta o a două tinerețe. În ciuda vîrstei înaintate (pentru unii) — are 36 de ani — și deși la un moment dat abandonase fotbalul, Simpson și-a reluat locul în poartă și a făcut partide mari, fiind unul din cei mai buni fotbaliști ai anului, cel puțin din Europa.

Simpson semnează o carte de amintiri, care poartă un titlu destul de lung : **„Nici o îndoială : este un mare club"** (se referă la Celtic). Jucătorul scoțian pleacă, în special, de la o amintire pe care o păstrează din timpul unui turneu întreprins în România cu echipa engleză **Newcastle United.** Cu acest prilej el a suferit un accident destul de grav, care i-a făcut pe unii să-l considere pe **Simpson** pierdut pentru fotbal. I s-a propus un post de manager la o echipă din liga a III-a, dar el a refuzat, pentru că voia să-și continue cu orice preț cariera de fotbalist. Și a reușit. După ce a jucat 308 meciuri pentru **Newcastle,** a trecut la **Hibernians Edimburg,** ale cărui culori le-a apărat cu succes în 179 de jocuri. De aici **Simpson** a trecut la **Celtic** unde joacă și azi și cu care a cunoscut marea satisfacție de a cuceri „Cupa campionilor europeni". Din finala acesteia, **Simpson** păstrează o amintire amuzantă. La sfîrșitul jocului, pierdut printre suporterii scoțieni care invadaseră terenul, abia a reușit (cu ajutorul coechipierului **Lennox**) să-și regăsească... proteza dentară (căzută în timpul îmbrățișărilor entuziaste ale suporterilor) și șapca pe care o uitase în poartă...

PĂRERILE LUI J. CHARLTON DESPRE „FAIR-PLAY"

Tot un volum de amintiri semnează și JACKIE CHARLTON (fratele faimosului **Bobby**), fundașul central al lui **Leeds United** și al echipei naționale a Angliei.

Cartea — pusă recent în vînzare — cuprinde episoade din cariera fotbalistică, dar și o serie de reflecții pe marginea evoluției jocului de fotbal sub toate aspectele lui. Vorbind despre „fair-play", Jackie Charlton nu se dă în lături să murturisească cu francheță :

„Voi face totul pentru a mă opune unui adversar și pentru a asigura victoria echipei mele sau, cel puțin, pentru a evita înfrîngerea ei. Să presupunem că un adversar se strecoară spre poartă. Dacă nu pot să-l opresc altfel, voi folosi un placaj ca la rugbi pentru a-l împiedica să marcheze.

Trebuie să privim lucrurile așa cum sînt ele. Eu prefer mai degrabă să opresc un adversar trăgîndu-l de tricou decît să-l stopez brutal. Nu vreau să risc de a-l răni căci este un profesionist, ca și mine, care are soție și copii. Acționez deci conștient, știind că fac o greșeală, dar avînd certitudinea că nu-i rup piciorul adversarului. Cînd sînt depășit de minge, reacția mea este s-o opresc cu mîinile. Asta nu este sportiv, dar face parte din profesionismul așa cum îl concep..."

Nici nu putea fi mai sincer Jackie Charlton.. Ceea ce nu l-a scutit de critici.

O CARTE PENTRU TINERI, MAI ALES...

Și acum, al treilea fotbalist-scriitor : SEPP MAIER, portarul clubului **Bayern Miinchen** și al reprezentativei R. F. a Germaniei, în vîrstă de 23 de ani. De data aceasta, cartea este de o factură oarecum diferită decît a celor citate mai sus. **Maier** își povestește amintirile de jucător, dar — în același timp — dă și sfaturi tinerilor fotbaliști.

De altfel, acest volum — intitulat „OMUL MAIER" și care este prefațat de **Helmut Schön,** selecționerul unic vest-german, se adresează mai ales tinerilor, în rîndurile cărora **Maier** se bucură de mare popularitate.

(p. g.)

Încă o amintire pentru SIMPSON: returul finalei cu Racing Buenos Aires, unde a fost lovit la cap cu o sticlă aruncată din tribună, înainte de meci, și n-a mai putut juca

Energic, JACKIE CHARLTON (nr. 5) își lansează atacul. În dreapta lui, Cohen, în stînga, jos, fratele lui, Bobby (nr. 9)

SEPP MAIER, într-un moment de... odihnă urmărește atent, totuși, evoluția jocului

„MOARTEA" LUI SCHROIF

Nu, nu vă speriați ! Faimosul fost portar al reprezentativei cehoslovace n-a decedat. Este bine, sănătos, joacă actualmente în Australia, pe o durată de doi ani, cu aprobarea forului din Praga. „Decesul" pe care vi-l prezentăm mai jos e subiectul unei întîmplări, cu haz și fără, povestită de unul dintre cunoscuții arbitri francezi, Daniel Mellet, **redactorului revistei** „Football Magazine", Rajmond Pittet, **din care reproducem unele pasaje.**

Povestind cea mai extraordinară întîmplare din viața sa de arbitru, Mellet declară că ea s-a petrecut la Glasgow unde Rangers juca, cu cîțiva ani în urmă, cu Slovan Bratislava. „Era un meci dur, mărturisește arbitrul francez. La un moment dat balonul cade în suprafața de pedeapsă, de unde sare din pămînt. Portarul Schroif plonjează, cu brațele întinse. Svicnește atunci Baker care îi suflă balonul din vîrful degetelor și îl trimite sub bară. Am acordat imediat golul.

Schroif s-a rostogolit și a rămas la pămînt, complet nemișcat. Medicii aleargă în teren, se apleacă asupra lui și apoi fac semn brancardierilor să vină la locul accidentului. Eu, eu nu auzeam decît fluierături. Dar pe cine fluiera publicul ? Pe Schroif care simula accidentul sau pe mine care acordasem golul ? Eram un pic neliniștit dar m-am hotărît să-mi mențin decizia, cu toate protestele jucătorilor. Un moment după aceea, Schroif, complet acoperit cu o pătură, era transportat, pe brancardă, în afara terenului. Cînd mica delegație părăsea terenul, unul dintre cei ce o compunea s-a apropiat de mine și mi-a spus : „Sînt medic, portarul nostru este mort !"

In timpul celor 20 de minute care au urmat eram prăbușit. Dacă m-am înșelat ? Dacă portarul cehoslovac era cu adevărat mort ? Ce să fac ? Să întrerup meciul în semn de respect pentru Slovan ? Să continui, în așteptarea confirmării ? Nu știu care instinct m-a făcut să decid continuarea partidei. Am rămas în cabina mea, în timpul pauzei, o bună bucată de vreme, meditînd. Apoi, cu ajutorul unor sonerii prevăzute în acest scop, am chemat din nou în teren, echipele. L-am văzut intrînd pe Schroif. Capul său era acoperit de un bandaj care cobora pînă sub bărbie. Nu-i vedeam decît ochii, nasul și gura. Schroif se îndrepta spre poarta sa clătinîndu-se, ca un om beat.

Jocul a continuat. Slovan a marcat două goluri, apoi un al treilea și conducea cu 3—1. Schroif a efectuat plonjoane extraordinare. Dar sfîrșitul partidei a fost dramatic. Rangers, care joacă nu numai pînă în minutul 90 ci pînă la veritabilul ultim fluier al arbitrului, a înscris de trei ori în ultimele cinci minute și a învins cu 4—3.

Am revenit la hotel și, ca după fiecare meci greu, mă simțeam enervat, mai mult decît atît, neliniștit pentru ceea ce se întîmplase. Am propus atunci „tușierilor mei", Chessex și Bolomey, să mergem să bem un pahar în barul hotelului, situat la primul etaj, de unde ne ajungeau la urechi acorduri muzicale. Intrînd în bar, primul om pe care l-am văzut a fost Schroif. Fără bandaje, fără cea mai mică zgîrietură pe cap, fără răni pe mîini. Înainte de a părăsi barul m-am dus la Schroif și i-am spus doar atît : „Noapte bună !"

N-am mai auzit nimic despre acel incident. Dar el poate să vă dea o idee de ceea ce încearcă unii spre a-l pune în încurcătură pe arbitru".

Fază din al treilea meci al lui Racing cu Celtic Glasgow, **disputat la Montevideo, cel care a adus argentinienilor titlul de campioni mondiali (neoficiali) ai echipelor de club : „Cupa intercontinentală". În prim plan,** Lennox **(Celtic — nr. 8) și** Basile **(Racing — nr. 6).**

VĂ PREZENTĂM ECHIPA Nr. 1 A ANULUI

RACING—Buenos Aires

CÎȘTIGĂTOAREA „CUPEI INTERCONTINENTALE"

Tripla întîlnire disputată în finala „Cupei intercontinentale" între Racing Buenos Aires *și* Celtic Glasgow, *ca și incidentele care au atins paroxismul în ultimele două partide, sînt încă prea proaspete în amintirea cititorilor spre a mai derula, din nou, filmul lor.*

În cei 64 de ani de existență ai clubului (a fost înființat la 25 martie 1903) Racing a obținut 17 titluri de campioană a Argentinei.

Dar, pînă la „Cupa Libertadores", care s-o impună drept cea mai bună echipă a Americii Latine, mai erau cîțiva pași. Aceștia au putut fi făcuți datorită noului și tînărului antrenor Juan José Pizutti, *golgeter al fotbalului argentinian. Pizutti își începe — în 1964 (era, atunci în vîrstă de 36 ani) cariera de antrenor. După un an, trece la* Racing Buenos Aires, *marcînd prin priceperea și perseverența sa „era lui Pizutti", care s-a soldat cu cîștigarea celui de-al 17-lea campionat al Argentinei, în 1967, și cu obținerea mult invidiatului titlu de fruntașă a fotbalului sud-american, și, apoi, mondial. Dar, drumul spre această performanță n-a fost deloc ușor. Rînd pe rînd, Racing a trebuit să elimine pe* River Plata, Independiente, Santa Fe, *31 Octombrie și* Bolivar, *pentru a învinge în semifinale pe* Colo-Colo Universitario *(Peru). I-au trebuit însă trei meciuri pentru a obține cîștig de cauză împotriva echipei* Nacional *(Uruguay). În deplasarea de la Montevideo pentru ultima partidă, a fost urmată de 12.000 suporteri, dintre cei 50.000 care îi sînt permanent devotați !*

Pentru a putea cuceri și „Cupa intercontinentală", deținută pînă atunci de Penarol, Santos, Independiente *și* Inter *Milano, campioana Americii Latine a avut de înfruntat pe tenacii, ambițioșii și bine-pregătiții scoțieni de la* Celtic Glasgow, *campioni ai Europei. Argentinienii au impresionat prin virtuozitatea tehnică a jucătorilor, prin sudura perfectă a compartimentelor ca și prin rezistența fizică (calitate rară la formațiile sud-americane).*

Această ultimă trăsătură le-a fost imprimată de antrenorul Pizutti, care, după propriile-i mărturisiri, a vrut să atingă următoarele obiective : „În echipă fiecare post și fiecare compartiment are rolul său important, primind sarcini diferențiate. Dacă în campionatul național, echipa n-a pierdut nici unul din cele 39 jocuri, iar pe plan internațional n-a suferit decît trei înfrîngeri în doi ani, aceasta se datorește în special faptului că jucătorii sînt atleți completi, cu o rezistență maximă pînă la finele fiecărei partide". *În linia de fund excelează* Perfumo *(un nume consacrat și la campionatul mondial din Anglia),* Martin, Basile *și* Diaz *(acesta are numai 20 de ani).*

Mijlocașii Mori, Rulli *și* Raffo *au obligația de a opri atacurile adversarilor în față și de a distribui mingi celor două vîrfuri de atac, înfipte în dispozitivul defensiv :* Rodriguez *și* Cardenas. *Coordonatorul ideal al acțiunilor ofensive este însă* Maschio, *care, la cei 34 de ani ai săi, îmbină o tehnică ireproșabilă cu o mare luciditate tactică. Un remarcabil talent este și tînărul portar* Augustin Cejas, *(21 ani),* care dispune nu numai *de detentă, plasament și temeritate, dar și de o clară anticipare a fazelor.*

Racing posedă și stadionul cel mai modern din Argentina (110.000 locuri), cu terenuri de fotbal și handbal, cu bazine de înot, cu săli pentru gimnastică și pentru lupte și cu patinoar artificial.

Deci se poate afirma că, înlăturînd excesele temperamentalilor săi suporteri, Racing Buenos Aires *constituie una din cele mai valoroase formații de club de pe glob, care și-a dovedit calitățile în fața unor adversari dintre cei mai renumiți.*

Fotbal

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

Redacția și ad-ția : București, Bd. Mărăști 26, raionul 30 Decembrie, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupaș, Pavel Marcu, Aurel C. Neagu (redactor șef), **Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teașcă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu** (redactor-șef adjunct), **Radu Urziceanu** (secretar general de redacție), **Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.**

Prezentarea grafică **Liviu Bobocea**